

Ordning, og lad os saa se, om den højtærede Minister tør indstille det til at forkastes af Hans Majestæt Kongen.

Jeg kan tænke mig en tredje Maade, den højtærede Minister vilde stille sig paa. Han vil ikke give Oplysninger hverken i Salen eller i Udvalget, men da han jo dog i hvert Tilfælde maa erende, at det er en offentlig Sag, for hvilken han staar til Ansvar, og at Rigsdagen — eller i hvert Fald Folketinget — til enhver Tid er berettiget til at kalde en Minister til Ansvar for den Maade, hvorpaa han støtter et offentligt Anliggende, og at der eventuelt altsaa kunde blive Tale om en Rigsretssag, hvis der virkelig kom en Ordning, hvorved Statens rimelige Indtægt blev fastet væk, saa kunde den højtærede Minister maaste underhaanden give dette ærede Tings Flertal, hvori jo alle her i Tinget valgte Rigsretsmedlemmer sidde, fornødne Oplysninger, og saa saa de Herrer handle derefter, som de maatte finde det rigtigt.

Hvis Sagen virkelig skal være en saadan Hemmelighed, at hverken vi andre eller Publikum maa saa noget at vide derom, saa ere vi henviste til Gissninger. Levede vi i Frankrig eller Italien, saa vilde man jo straks vejre Panama eller Banca Romana, men heldigvis leve vi i Danmark og have en hæderlig Mand til Indenrigsminister, saa den Slags Tanker falde forhaabentlig ikke nogen ind. Men der er dog en Ting, vi ikke kunne væрге os imod, og som jeg i alt Fald for mit Bedkommende efter den mærkelige Stilling, den højtærede Minister hidtil har indtaget, maa sige, at jeg ikke kan væрге mig imod. Den højtærede Minister vil ikke have, at der skal komme en Indtægt i Statskassen, men han vil selvfølgelig heller ikke have, at disse Penge skulle gaa i de Berlingske Arvingers Lomme — hvad i al Verden skal de der. Men Pengene skulle komme det offentlige til gode, ikke paa Finansloven, men i den Form, at Regeringen faar et Blad, der er pligtigt til at ofre den behørig Sum, maaste 100,000 Kr., til at kunne afgive et dygtigt Raaben til Forsvar for de Ideer og de konservative Grundsaetninger, som denne Regering jo er Repræsentant for, et Blad, der skal forpligte sig til ikke alene at ansætte en Redaktør efter Ministerens Hoved, thi den Ret har jo Ministeren i Forvejen, men denne Redaktør skal naturligvis have dels en Gage, der svarer til hans fremragende Stilling i Partiet, og dels en fornøden Medhjælpssum, saa at Bladet kan arbejde saaledes, som der skal arbejdes, navnlig i disse Tider, hvor det lader til, at Kjøbenhavn — ikke alene det halve Kjøben-

havn, men det hele Kjøbenhavn — er i Færd med at blive demoraliseret og falde fra. Naar den højtærede Minister fastholder sin Tavshed og ikke her i et offentligt Anliggende vil meddele os, hvad der er hans Mening, saa maa den højtærede Minister undskylde, at jeg og mange andre tro, at det er det, man tilstgter. Jeg skal slet ikke ud-tale mig om, hvorvidt det er forsvarligt eller ikke forsvarligt. Jeg vil blot til Slutning sige dette, at selv om den højtærede Minister i saadant et Djemed faar 100,000 Kr. og hele Berlingske Tidende med en stor Stab af hyperlige Medarbejdere til sin Naadighed, tror jeg ikke, at han paa den Maade tilbageerobrer Kjøbenhavn og Stemningen hos Publikum, thi jeg tror ikke, at det er ved saadanne subventionerede Blades Hjælp, at den Slags Nederlag, som den højtærede Minister og hans Parti have lidt i de senere Aar, lade sig oprette. Om ogsaa Berlingske Tidende blev et Pragteksempplar af et Blad baade med Hensyn til Redaktør og til Udtyrelse, saa vil det ikke sætte hverken den højtærede Minister eller en anden Regeringskandidat, f. Eks. Kammerherre Scavenius, i Stand til f. Eks. at tilbageerobre Valbykredsen, saa jeg tror, at den højtærede Minister ogsaa gør klogest i at lade de Penge, man her taler om, og som vi alle vide ligge paa Bordet for den højtærede Minister, gaa derhen, hvor de høre hjemme, nemlig i Statskassen. Og ere vi enige om det, er det jo den naturligeste, simpleste og klogeste Ting af Verden at sige: Lad dem saa blive opførte paa Finanslovsudkastet eller rettere, lad dem blive staaende saadan, som Folketinget har sat dem.

Sum: Jeg skal tillade mig dels nogle enkelte, dels nogle mere almindelige Bemærkninger til Finansloven. — Jeg vil først gøre nogle Bemærkninger til et Vædringsforslag, der blev stillet i Folketinget af den højtærede Minister for offentlige Arbejder til § 6, Udgiftspost 3. B., angaaende en Tillægsudgift af alt i alt 98,000 Kr. Dette Tillæg vil jeg paa det mest indtrængende anbefale Landstinget at stemme ud igen. Meningen med denne Vædring er den, at forøge de faste Særbanearbejderes Løn med 10 Ore om Dagen. Forholdet for disse faste Arbejderes Bedkommende er dette, at de have 170—190 Ore om Dagen foruden formentlig nogen Uniformshjælp, nogen Sygehjælp og nogen anden Understøttelse, særlig det Gode, at de kunne gøre sig arbejdsledige paa det Tidspunkt, de selv ville, og derfor udbytte Høsttiden ved at arbejde for private. Jeg tror saaledes, at de ikke behøve noget Tillæg,